

Små vita blommor

under tiden
böjer jag mig ner och plockar en blomma

en liten vit blomma
som fallit från trädet

jag plockar en till

och en till

och en till

och en till

tills min lilla hand är full
full av små vita blommor

Hon
som bar samma namn som jag
som inte kan gå

Hon sitter på sin säng
klädd i svart
doftar av citron

jag sätter mig bredvid
sträcker fram mina
små vita blommor

bruna
genom glas förstorade ögon
möter mina

också bruna

Hon säger

jag förstår inte vad Hon säger

Hon säger det igen

först då ser jag
blommorna jag plockat är

bruna
vissna
och fula

hur kunde jag?
hur kunde jag plocka
så fula och vissna blommor?

och mina ögon tåras
i smärtan av en hemlighet
som håller på att födas

Det här är slutet på en berättelse jag kanske aldrig kommer att berätta för dig. En berättelse jag vill berätta och en berättelse jag vill skydda mig själv från att berätta. Det är kanske första berättelsen jag försökt berätta. Om och om igen. För nästan varje kille jag träffade. Som en hemlighet. Eller kanske som en bekännelse? Hur många kan få veta för att det ska förbli en hemlighet? En, tio, hundra?

Varje försök blev ett misslyckande. Ett försök till närmande som bara skapade mera avstånd. Varje gång blev jag utsatt igen. Av min egen berättelse. Hur berätta utan att begå samma handling mot mig själv som utspelar sig i berättelsen?

Kan du förresten redan nu ana vad det är jag ska berätta? Jag undrar hur långt jag kan skriva innan du kommer börja ana. Beror det på mina ord eller på dina erfarenheter? Den som har varit med om och den som inte? En kod bara några av oss kan förstå?

En psykolog en gång blev så tagen av berättelsen att han inte kunde sluta prata om den. Fascinerande sa han och strök sig över skägget. Nu var berättelsen hans och jag tvingades lyssna till den. En annan psykolog. Jag tyckte mig se hennes ögon blänka. Om jag med denna berättelse får dig att börja gråta, blir du också utsatt då? Hur kan jag berätta för dig utan att utsätta dig för samma händelse som utspelar sig i berättelsen?

En innergård
en trädgård omringad av hus
ett blommande träd i mitten

jag minns inte namnet
jag skulle kunna ta reda på det

jag gör det inte
det spelar ingen roll

kanske den som upplevt samma träd
vet namnet ändå?

små vita blommor som doftar så gott
även om jag inte heller kan minnas doften

En av dem jag berättade för var Han som bodde med sin mamma i ett radhus på Apelvikshöjd.

Han som var några år äldre och hade gått Fordon. Han som hade en pappa från Polen som jag aldrig träffade. Han som sa att han tyckte om fotografi även om jag aldrig såg några andra fotografier än högen med skolfoton på tjejerna Han sa att Han varit ihop med. Han som jag fikade med på Blått och Kanel klockan halv två söndagen efter att vi träffats på KGs. Då när jag hade på mig den mörkbruna, lite glansiga klänningen som jag och Frida köpt ihop på Vero Moda och som vi turades om att ha på oss. Den som egentligen skulle tvättas på kemtvätt men som vi bara vädrade ur. Den kvällen var det min tur.

Han ville bjuda mig på fika. Svartvinbärste och en bulle jag aldrig åt upp. Ska du inte äta den? frågade han innan vi gick. Han, som tog med mig på bilprovning och sa att det här det är bättre än sex. Han, som ville gå och simma i sjukhusets simbassäng - den som var gratis för sjukhusets anställda och deras familjer - men aldrig simmade. Han som istället försökte känna med ett finger innanför min bikini samtidigt som han tittade på sin kompis och hans tjej. Kompisen och tjejen som alltid skulle med till simhallen. Kompisen vars bror gick i min klass och som jag firat nyår med en gång. Han som jag bara kramade vid tolvslaget och tänkte att detta kommer symbolisera hela nästa år. Jag berättade för Han en dag när vi låg på Hans säng. Berättelsen kom som ett avbrott. Ett medvetet avbrott mitt i början till det som skulle kunnat bli. På samma säng sa Han att Han älskade mig. Jag svarade inte. Sedan gjorde Han slut. Ringde på dörren och gick in med jackan på. Satte sig vid furubordet i köket och sa att Han hade dansat med någon annan på KGs i lördags och kanske ville Han göra mer än bara dansa med henne. Jag sa ingenting då heller och gick till toaletten och kräktes.

Jag gav aldrig Han mitt skolfoto men det fanns en i högen som nästan bar mitt namn. Jag sa att Christel hade det stått på mitt bankkonto på Föreningsbanken en tid när mamma och pappa tänkte att det kanske vore bättre med ett vanligare namn. Vi sågs aldrig mer. Jo en gång hälsade vi. Då stod Han lutad mot väggen inne på KGs en lördag, ensam. Och jag gick hand i hand med Han jag berättade för senare den sommaren. Han som blev så arg att jag var tvungen att säga att det egentligen inte var så allvarligt det som jag just hade berättat.

Hemligheten är
ett ensamt rum
ett rum där tiden stannat
som går att kliva in i
nästan när som helst

hemligheten är ett rum
där händelser
fortfarande pågår
händelser som aldrig
kan skrivas i dåtid

jag bestämmer
vem jag släpper in
jag gör det med försiktighet
för den som tar sig in
kanske aldrig kommer ta sig ut
igen

En fläck på väggen som inte
städas bort med en gång
blir med tiden en del av oss

vi vänjer oss vid den
vi accepterar den
vi ser den inte förrän någon annan
stiger in i vårt hem

Om jag skulle berätta för dig
bara så där rakt på sak

det skulle vara som att
förklara en rolig historia

vi måste dela något outtalat
för att kunna skratta åt samma sak

Långt ner i jorden
ligger ett frö och gror
i mörker, i tystnad

ovanför skiner solen
människorna trampar
fram och tillbaka
det gör inte alls ont
i fröet

och jag böjer mig ner
försöker se vad det är som gör ont

en taggig liten stjärna
från en förtorkad blomma
som borrar sig in i min nu
lite större fot

Vi bodde på Sörse då. Jag gick Natur. Vi hade flyttat dit sommaren innan jag började gymnasiet. En lägenhet på markplan som var mycket eftertraktad, sa mamma. Med en inglasad uteplats som blev Petsis hundkoja. När Nikolaos sa att Sörse kan ni ju inte flytta till, syrran kan hamna i nåt gäng, svarade mamma att Sörse förändrats och att det inte finns något Sörsegång längre. Natten innan jag började gymnasiet var första natten jag sov i mitt nya rum, med tapeter som mamma valt med små, små vita blommor på. Rummet så stort att jag fick plats med en ljusgrön soffa. Inget skrivbord men ett sminkbord med spegel och en liten pall framför som mamma klätt om med blommigt tyg. Mamma sa att det såg ut som en film när jag satt där på kvällen och borstade mitt långa hår. Som att en man plötsligt skulle dyka upp bakom mig och våra ansikten mötas i spegeln.

Innan jag går och lägger mig i sängen med det blommiga överkastet (som mamma också sytt) försöker jag titta ut genom fönstret i mitt nya rum. Det med utsikten ut mot buskaget och busshållplatsen bakom. Jag kan inte se något annat än min egen spegelbild och önskar att lägenheten inte varit på markplan.

Jag sa till Han att
köp inga blommor
de vissnar ju ändå så fort

(men när blommorna väl vissnat
vissnar de i alla fall inte mer)

Den blommande trädgården
paradiset

det förlorade paradiset
det som skulle kunnat bli men inte blev

det som hade varit perfekt om inte

är det redan här som du som också varit med om
kan läsa in det jag funderar på om
jag ska berätta
eller inte berätta för dig?

Innan jag började berätta
eller började försöka berätta
eller ens kom på tanken att jag skulle kunna berätta
hade jag helt glömt bort det som jag nu
försöker berätta

Vid samma furubord i köket där Han som hade dansat med någon annan på KGs gjorde slut, gör jag mina läxor efter skolan. Med ryggen vänd mot köksfönstret och ett halvt GB-glass nougat. Jag njuter av glassen och av läxorna. Matte, fysik, kemi, engelska, tyska, italienska. Men inte av grekiskan, den gör jag alltid sist. Och inte heller av biologin. Jag ryser när jag ser ett uppslagsverk i en bokhylla med bokstäverna A eller H eller ännu värre, ett läkarlexikon tryckt senare än ungefär 1970. Istället njuter jag av abstrakta formler och samband. Som gåtor att lösa i ett annat universum. Svar till det som inte går att sätta ord på. En vetenskap som skulle kunna förändra allt. Om någon visste. En lösning. Ett svar. En kunskap som enligt syokonsulenten skulle vara framtiden och ta mig långt bort i världen en dag. Jag njuter så mycket att när Han ringer och frågar om jag ska med till sjukhusbassängen igen säger jag att jag inte kan, för jag har matteprov imorgon.

Mot ytterväggen på Salamina
planterades bougainvillean samtidigt som jag
fick ett dopkors med mitt namn
ingraverat på grekiska och ändå
felstavat

Det som var så fint med Han
(Han jag berättade för
bara genom att visa Han
ett dokument på min dator)

var att Han
kändes som en stor katt
Hans bröst var hårigt och mjukt
och där somnade jag varje kväll
utan att vara det minsta
allergisk

ändå drömde jag om skorpioner
första natten
Han sov i min säng

Han som också var arkitekt
Han fotograferade alltid mig
underifrån
som om jag var en
skyskrapa

Fantasin och fobin delar tron på
alltings inneboende möjlighet

det bästa och det allra värsta
som skulle kunna hända

en blommig klänning
jag minns inte vilken

kanske den turkosa med
strutfickor fastsydda på utsidan
som en glasstrut på varje höft?
eller den med vit bakgrund och
små volanger till ärmar?
ja den var det nog
mamma hade förstås sytt båda två

jag har Fridas örhängen på mig
små turkosa telefonlurar
med en liten telefonsladd
fäst bakom varje örsnibb
en sån där gammaldags telefonsladd
som går att dra ut så den blir jättelång

och som den som står bakom
så lätt kan trassla in sig i
med tungan

jag måste ha glömt att
lämna tillbaka Fridas örhängen
innan vi åkte den sommaren

Bänken på klippan nere vid sjön

Jag fantiserar om ett möte någonstans där
en okänd kille, kanske några år äldre
bruna ögon,
kanske från Tyskland?

vi skulle inte säga något först
eller så skulle vi kunna prata med varandra, obehindrat
fantasin sträcker sig fram till
naturen, dofterna, kläderna
och kanske tills vi lagt oss ner i gräset
sedan tar det stopp för

tänk om

tänk om

tänk om

tänk om

för var skulle vi hitta en kondom
där nere vid sjön?
och om han hade med sig en i fickan
ja då skulle ju allt vara förstört ändå
för vilken sorts kille stryker omkring
nere vid sjön med en kondom i fickan?

I Edens lustgård
skyller Adam på Eva

Eva skyller på ormen

men vem skyller ormen på?

jag kommer stöta bort den
jag berättar för
var det därför jag inte berättade?
är det därför jag inte vill
berätta för dig?

du säger att
detta är en chimär
ett skådespel

du säger att jag
går som katten kring het gröt

den som bär en hemlighet
bär ett osynligt vapen

du säger att jag
inte kommer till skott

jag som kanske inte ens vill skjuta
vem är du förresten?

jag vet ingenting om dig
ändå överväger jag att
berätta allt för dig

men vore det inte synd
på en sån vacker berättelse
om den bara berättades för
någon med tystnadsplikt?

För att slippa låsa dörren på toaletten
kissar jag inte på hela skoldagen

tre andra kroppsvätskor
som också måste ut är

bröstmjolk
sperma
tårar

Att berätta är
kanske ett försök att älska
eller kanske en önskan om förklaring
från alla andra Han
än just Han
varför det inte går att
älska

Hans mamma räknade alltid
alla Läkerol i sin Läkerolask

men kom ihåg
räkna alltid alla fönster
innan du somnar
i ett nytt rum

Jag undrar om
palmerna, kaktusarna
på fönsterbrädan
tycker att de har det
bättre eller sämre än
björkarna, granarna, ekarna
där utanför?

När Han skakat paketet med blåbärssoppa
så det skvätt ut över halva köket
bara för att jag
inte skruvat på locket ordentligt
svarar jag att jag inte ville att
blåbärssoppan skulle känna sig
instängd

Hellre vattnar jag ihjäl en blomma
än låter den dö av törst

Theia Katina hade två TV-apparater
bredvid varandra
ifall den ena skulle gå sönder

men hon gjorde bara
starroperation på ena ögat
för det räckte så

Mamma sa att vid någon tidpunkt
blev alla mina teckningar svartvita

Jag önskar vi bara
kunde gå nakna eller
ännu bättre
vara pälsdjur allihop

du säger
missförstå mig nu inte men
kan du lita på mig?

Hemligheter växer och avslöjas
exponentiellt

du säger
att detta är en chimär
ett skådespel

att det jag försöker berätta
kanske bara är
en förevändning för att berätta
något helt annat

du säger att du inte vet
vad det är jag försöker berätta
men att du kanske ändå
kan känna igen dig

Jag sa till Han
(som jag bara promenerade med
runt hamnen i Stavanger)
att nu kommer jag förmodligen att dö
ensam

Tårar som fällt utomhus ger ofta
lite större lättnad än tårar
som fällt inomhus

När tåget rullar in på stationen
står Han på perrongen med en
varmkorv i handen
till mig

Mot ytterväggen på Salamina
planterades bougainvillean samtidigt som jag
fick ett dopkors med mitt namn
ingraverat på grekiska och ändå
felstavat

När allting äntligen fallit på plats
börjar det också att
falla sönder

men det var väl ändå
inte det allra värsta som
skulle kunnat hända?

Jag ville bli en gammal kvinna
med långt grått hår i en fläta
som giá giá

jag skulle aldrig gifta mig
jag skulle bo ensam
i huset på Salamina

där skulle jag måla tavlor och
ge mat till öns alla
hemlösa katter

är det okej att spotta på golvet
bara för att det är en ruin?

Han som hade ett sånt
mjukt och hårigt bröst
Han hade en innergård full av kaktus
och en enda bougainvillea
planterad av hans mor
Rosa

Den stora kärleken är
kanske summan av alla
kärlekar som aldrig blev

en kärlek som aldrig blir
som aldrig blir på riktigt
tar heller aldrig slut
på riktigt

kanske älskar jag alla som inte blev
litegrann
fortfarande
samtidigt
och lika mycket

en enda stor kärlek
oberoende
och utanför tiden
men precis hela tiden

du säger att jag inte vet
var jag står

du säger
det finns inget här och nu
i denna berättelse

Två gånger har jag gått i sömnen

Första gången var när Ensam blivit instängd i den blå sommarstugan på Kyrkstigen
mellan en familjs två helgbesök
Jag drömde att jag såg Ensam sitta på gräsmattan i trädgården.
Jag öppnade altandörren och gick ut till Ensam
som försvann
i samma ögonblick Nikolaos frågade vart jag var på väg

Andra gången var på Salamina
jag gick ut på det som var husets sista fjärdedel, uteplatsen
som ett rum med golv och tak men bara två väggar.
Där gav jag ifrån mig ett högt skrik och sedan
gick jag in och la mig igen

så berättade i alla fall mamma
nästa morgon

Han säger att Han tror
att jag döljer något
för Han

Han säger att Han inte kan
lita på mig

du säger att du undrar
när det kommer att hända

jag säger att det
kanske redan
har hänt

Du säger att du
inte vet varför men att
det jag berättar får dig att tänka på
Breaking the Waves

Du säger att nu
Skäms du för att du inte förstått

När tårar blir tillräckligt stora
syns de inte mer

Den sommaren jag tog med Han till Salamina
tror jag att mamma blev sjuk igen

Han var
min älskling
allas vår älskling

alla mina älsklingar

Sommaren jag träffade Han
såg jag Den siste Mohikanen två gånger
Då fanns det fler killar som ville gå på bio
än vad det fanns filmer på Bio Capitol

du säger att du
tror att vi
kanske delar
en hemlighet

du säger att jag
kanske inte behöver
berätta mer än
så här

Jag drömmer att Han
går omkring i sin trädgård
och alla blommorna blommar
och allting är grönt

Han älskade trädgården
blommorna
träden

persikoträden
aprikosträden
citronträden
mandelträden
olivträden

och Han vattnade dem alla

Jag tänker på när Han
drog ut den stora taggen
från en kaktus som fastnat
i mitt lå

Jag tänker på när Han
hittade min röda träsko i ett dike
som inte längre passade

Men jag tänkte inte alls på

blommorna
jag plockade
under tiden

var det Han?

eller Han?

eller Han?

eller Han?

nu har jag berättat
allt jag vill berätta

Lever bougainvillean fortfarande?

det vet jag inte
en dag åker jag nog dit

men jag har hört slutet på den sång
Han spelade för mig för länge sen

och den fick mig att
börja skratta